

Asuttajakolonialismi Palestiinassa: Oikeutuspuheesta kriittiseen tutkimukseen

Mikko Joronen¹ & Antti Tarvainen²

Kirkkohistorian dosentti André Swanström (2024) kommentoi vastineessaan ”Aktivismia vai akateemista keskustelua?” *Kosmopolikseen* aiemmin lähettämääme ja lehdessä ennakkojulkaistua tekstiämme, ”Kolonialismin hauntologiasta Palestiinassa”. Katsomme tarpeelliseksi vastata, vaikka vastineessa ei tuoda esiin uusia argumentteja, vaan päädytään toistamaan jo perin pohjin ongelmallisiksi ja virheellisiksi toteamiamme väitteitä (Joronen & Tarvainen 2024).

Uutta vastineessa on puhe kompetenssista. Koemme asetelman vastenmielisenä. Oman kompetenssin osoittamisella on vastineessa selkeä retorinen funktio: auktoriteettiposition vetoaminen (ks. Kaakkuri-Knuutila 2013). Tällainen tekstin kuljettaminen kertoo tarpeesta kuoruttaa huokuva argumentaatio ulkokultaisella kilvoittelulla, tässä tapauksessa vieläpä tavalla, joka on virheellinen (mm. Joronen 2010; 2012). Lopputulemana on performatiivinen ristiriita: omalle meritologiselle argumentoinnin tavalleen vastakkaisesti vastine sivuuttaa, ettei vastineen kirjoittaja ole Palestiina/Israel-tutkija, eikä julkaissut teemasta ainuttakaan kansainvälisen tutkijayhteisön vertaisarvioimaa akateemista tutkimusta. Haluammekin muistuttaa, että alkuperäinen tekstimme käsitteli *politiikasta.fi*-alustalla julkaistun tekstin argumentoinnin puutteita, virheitä ja väärinymmärryksiä, ei kirjoittajan kompetenssia. Meille argumentoinnissa ei ole, eikä ollut, kyse meritologisesta mittelistä.

Emme myöskään jaa vastineessa esitettyä, siiloutunutta käsitystä suoja-aidoin eristetyistä disiplineista: historian tai politiikantutkijan/poliittisen maantieteilijän muodollinen koulutus ei takaa argumentin oikeellisuutta. Puritanismi, joka lähtee liikkeelle toteamalla jonkin tieteenalan oikeaksi tavaksi lähestyä tiettyä tutkimusaihetta, syyttä kaventaa akateemista ajattelua ja uteliaisuutta tarttua tuoreisiin näkökulmiin ja tutkimusongelmiin, jotka ilmaantuvat usein tieteenalojen väleistä, limittyen ja rihmastojen eri osista tilallistuen.

Vastineessa esitetään ajatus affekteista akateemiseen argumentaatioon kuulumattomina. Meistä näkemys kertoo varsin rajoittuneesta tiedekäsityksestä. Kriittistä keskustelua aiheesta on käyty pitkään. Samalla vaikuttaa siltä, että myös vastineessa ”pöyristytään” ja ”yllätetään” tavoilla, joka kielivät affektuaalisuudesta. Olisikin hyvä kysyä, mitä työtä affektit tekevät – miten ne affektoivat, toimivat ja kytkevät asioita – sen sijaan, että ne sulkeistettaisiin, niille sokaistuttaisiin tai ne siirrettäisiin sivuun. Minkä edessä koetaan esimerkiksi pöyristymistä? Tällaiset affektoitumat tuovat usein esille ne kyseenalaistamattomiksi ja koskemattomiksi koetut oletukset, jotka toimivat tekstin ideologisuuden lähteinä. Näin on myös saamamme

1 FT, dosentti, yliopistotutkija, Tampereen yliopisto, <mikko.joronen@tuni.fi>. Euroopan unionin rahoittama (ERC, HOMCRI, 101087950). Esitetyt näkemykset ja mielipiteet ovat ainoastaan tämän tekstin laatijoiden näkemyksiä eivätkä välttämättä vastaa Euroopan unionin tai Euroopan tutkimusneuvoston (ERC) kantaa. Euroopan unioni ja ERC eivät ole vastuussa niistä.

2 VTM, väitöskirjatutkija, Helsingin yliopisto, <antti.tarvainen@helsinki.fi>.

vastineen kohdalla, jossa niin antisemitismin kuin terrorismin leimoja jaetaan vapaatulkintaisesti, vieläpä kepeisiin olkiukkoihin perustuen. Vastine muun muassa edelleen virheellisesti väittää, että asuttajakolonialistisen luennan pyrkimyksenä on Israelin valtion olemassaolon kieltäminen. Rinnastaessaan Israelin (asuttajakolonialistisen) kritiikin antisemitismiin sekoitetaan poliittisen liikkeen (sionismi) kritiikki uskontoon (juutalaisuus). Vastine myös sivuuttaa sekä Israelin vuosikymmeniä harjoittaman valtioterrorin että sen yhä jatkuvan katastrofin (arab. *Nakba*), jonka sionististen militioiden palestiinalaisväestöä (ja brittihallintoa) kohtaan Palestiinassa tekemä terrori lopulta 1940-luvulla tuotti (Agha ym. 2024; Joronen ym. 2024; Sa'di & Abu-Lughod 2007).

Vastineessa paheksutaan sakea-sanan käyttöä toteamalla, ettei se kuulu akateemiseen kieleen, koska siinä on läsnä affekti. Sakeus ei kuitenkaan ole affekti vaan johtopäätös *politiikka.fi*-alustalla julkaistun alkuperäisen tekstin argumentoinnissa esiintyvistä perustavanlaatuisista puutteista, virheistä sekä väärinymmärryksistä ja keskustelun hämmäntämisen tavoista. Kuten omassa vastineessamme (ks. Joronen & Tarvainen 2024) toimimme esiin, ongelmallisia väitteitä oli useita. Ensinnäkin vastine nostaa esiin ”emämaan” puutteen kolonialismiluennan vasta-argumenttina, vaikka omassa tekstissämme osoitimme väitteen perustuvan rajalliseen ymmärrykseen kolonialismin eri muotojen toimintamekanismeista. Siten se sivuuttaa kolonialismin eri muodot ja soveltaa niitä virheellisesti. Toiseksi vastine kaventaa sionismin ja imperialismien vastavuoroisen kytkeytymisen ”salaliittoteoriaksi”. Kolmanneksi se tarjoaa anakronistisen ja mytologisoivan historialuennan modernin liikkeen päämäärien ja itseymmärryksen oikeuttamiseksi. Meille osoitettu vastine tarjoaa polveilevan disiplinauluennan mutta unohtaa, että aikahorisontin venyttämistä voi harrastaa myös palestiinalaisten eduksi (ks. Masalha 2018). On myös eri asia lukea pitkän linjan polveutumia nykyisten poliittisten liikkeiden pönkittämisiksi kuin kriittisesti ymmärtää niiden avulla esimerkiksi kansaa tai valtiota koskevissa käsityksissä tapahtuneita perustavanlaatuisia muutoksia. Lopuksi vastineen muinaishistoriallista metanarratiivia siivittää hiljaisuus Palestiinan kolonisaation paikallisväestölle aiheuttamasta pitkäaikaisesta kärsimyksestä ja väkivallasta, kuten eliminaatiopyrkimyksistä, pakkosijoituksista, maiden pakkolonastuksista, kotien tuhoamisesta, liikkumisen kontrolloimisesta, arkisesta nöyryyttämisestä, pakolaisuudesta, eriarvoisuudesta, apartheid-todellisuudesta sekä massamurhista.

Meille tarjottu vastine ei toisin sanoen edelleenkään käsittele sionismin varhaisten ideologioiden moninaista suhdetta eurooppalaisen ylivertauuden ajatuksiin tai kolonialismin eri muotojen rasistiseen historiaan. Ne tekstimme kohdat, joissa toimimme esiin ison joukon näitä väitteitä tukevia lainauksia ja tutkimuksia, eivät saaneet sijaa meille osoitetussa vastineessa. Sen sijaan vastine sivuuttaa kokonaan historiallisista teksteistä, tapahtumista ja prosesseista esiin piirtyvän sionistisen liikkeen ja sittemmin Israelin valtion rakentamisen asuttajakolonialistisen pohjavireen, kuten myös sionismin ja eurooppalaisen imperialismien läheisen suhteen. Nämä seikat sivuuttaen onkin mahdollista nimetä, asuttajakolonialistisille oikeuttamisnarratiiveille tyypillisessä tapaan, kolonisoijia vastustavat ”raakalaisiksi”, ”villeiksi”, ”barbaareiksi”, ”sivistymättömiksi”, ”terroristeiksi” ja ”ihmiseläimiksi” (ks. Joronen & Griffiths 2022; Pappé ym. 2024; Puar 2007). Siten vastineessa myös ne, jotka olivat 1950-luvulla juuri

selvinneet väkivaltaisesta etnisestä puhdistuksesta, jotka oli karkotettu kodeistaan Gazan pakolaisleireille ja joiden YK:n myöntämä paluuoikeus koteihinsa oli yksipuolisesti evätty juuri itsenäiseksi julistautuneen Israelin toimesta, rinnastetaan terroristeiksi. Heidän kohtalostaan vastuullisten julmuuksista vaietaan (ks. Sa'di & Abu-Lughod 2007; Khalidi 1992). Tällainen luenta kasvaa nimenomaan asuttajakolonialisen etuoikeuden sisäistämisestä, sen luomien hallinnan ja toiseuttamisen järjestelmien hyväksymisestä sekä näiden oikeuttamiseksi luotujen herruuden narratiivien toistosta. Sitä vastoin satojen tuhansien palestiinalaisten vuosikymmeniä jatkunut murhaaminen, alistaminen, vangitseminen, nöyryyttäminen, karkottaminen sekä elämän, elämänmuotojen, ympäristön ja infrastruktuurin hävittäminen, asettuu osaksi jumalaista näytelmää luvatus kansan kaipuusta ja ”paluusta”, asuttajakolonialistisen dominoinnin position sisäistäen. Lopputulema on huolestuttavasti väkivaltaa ja väkivallan rakenteita normalisoiva.

On myös hyvä tarkentaa, että asuttajakolonialistisessa luennassa alueen alkuperäisväestöllä viitataan konkreettisesti niihin ryhmiin, jotka asuttivat kolonisoituja alueita uudisasuttajien saapuessa suvereniteettia koskevina vaatimuksineen – tässä tapauksessa siis Palestiinan muslimeihin, kristittyihin, juutalaisiin, beduiineihin ja muihin alueella jo asuneisiin ryhmiin. Tällöin keskiöön asettuu kiista maasta ja sen asuttajista, ja ennen kaikkea ne moninaiset pyrkimykset, joilla paikallisväestön olemassaoloa, kuuluvuuden tunnetta, kiinnittymisen ja asumisen muotoja, historiaa, sekä poliittisia vaateita on pyritty asuttajien toimesta hävittämään, vähättelemään ja eliminoimaan. Vastineessa sen sijaan alkuperäisyys ymmärretään herruuden narratiivit oikeuttavana muinaiselementtinä. Tässä ajatuksessa muinaisaikojen suvereniteetti – vieläpä tietyltä aikakaudelta valikoiden poimien – asetetaan nykyisen politiikan oikeuttajaksi, ikään kuin historian tarkoitus olisi palvella nykyisyyden ontologiaa ja poliittisia rakenteita.

On vaikea uskoa, että tällaisia narratiiveja tarjoavat olisivat ajatustensa kanssa aivan toisissaan. Millaisia seurauksia tällaisella historian luennalla olisi esimerkiksi Eurooppaan tai Ukrainaan sovellettaessa, sillä onhan myös Vladimir Putin viitannut Ukrainaan ”muinaisten rusien maana”? Samoin pronssikauden arkeologian lukeminen juutalaisena (juutalaisuus syntyi useita satoja vuosia myöhemmin) ja modernin liikkeen nationalististen ja kolonisoivien pyrkimysten kautta vääristää historiaa asettamalla sinne myöhäisemmissä kerrostumissa esiintyviä asioita ja ilmiöitä. Myös palestiinalaisten historia voidaan palauttaa 4000 vuoden taakse (Masalha 2018; ks. Abu El-Haj 2010). Kaiken varalta on kuitenkin syytä selvittää, ettemme viittaa alkuperäiskansalla kronologiseen ensimmäisenä olemiseen: ihmiskunnan historiassa ensimmäistä alkuperäisyyttä kun on hieman vaikea osoittaa ja, kuten olemme todenneet, kansa on kategoriana kaikkea muuta kuin historiaton.

Asuttajakolonialistisesta näkökulmasta nykyistä Israelia ja Palestiinaa riivaava ongelma ei ole Euroopan juutalaisten historiallinen pako ja maahanmuutto. Ongelma on etnisen ylivoimisuuden ja haltuunoton eurooppalaista ylivaltaa peilaava prosessi, jonka sionistinen liike yhdistää brittikolonialismin kanssa toi mukanaan. Kuten edellisessä kirjoituksessamme avasimme, tämä prosessi ja sen lopputulema on Palestiinaa piinaava poliittinen ongelma, ei yhdenkään yhteisön, kulttuurin tai uskonnon ”olemus”. Tutkimuskirjallisuuden lajina asuttajakolonialismi ei myöskään käsittele Israelin valtion olemassaolon oikeutusta vaan, näkökulmasta riip-

puen, asuttajakolonialistisia rakenteita, ideologiaa, narratiiveja, prosesseja, affekteja ja käytäntöjä. Kiistelyjä ja poliittisesti tarkoitushakuisia antisemitismien määritelmiä käyttäen kaikki Israelin valtioon ja sen toimintaan kohdennettu kritiikki, myös asuttajakolonialistinen, toki on mahdollista saada näyttämään antisemitistiseltä vihapuheelta.

Pidämmekin erityisen ongelmallisena tapaa, jolla saamamme vastine pyrkii sulkeistamaan kaiken Israelin valtiota koskevan, myös asiallisesti argumentoidun ja tutkimukseen perustuvan kritiikin antisemitismiksi (ks. Swanström 2023). Olemme huolissamme tavasta, jolla suomalaisia Lähi-idän tutkijoita on pyritty painostamaan ja hiljentämään asiattomin antisemitisti-syytöksiin. Erityisen ongelmalliseksi tämän tekee se, että näin toimimalla akateemisen tutkimuksen piiriin pyritään ajamaan valtiopolitiikasta nousevaa argumentaatiota. Tällainen *hasbaran* (Israelin valtiopropagandan) voimistaminen ei kuulu minkäänlaiseen tieteelliseen ajatteluun. Olipa kyse Israelin apartheidia koskevasta keskustelusta, kolonialistista historiaa ja nykyisyyttä luotaavasta tutkimuksesta, eurooppalaisen rasismien ja imperialismien keskeisen roolin osoittamisesta tai Israelin valtion asianmukaisesta kritiikistä, näiden keskustelujen takaa näyttää väitetyksi löytyvän sama antisemitistinen motiivi.

Lähestymistapa kaventaa esimerkiksi Israelin valtion harjoittaman, selkeästi osoitettavan apartheid-politiikan hyökkäykseksi juutalaisuutta vastaan. Näin siitä huolimatta, että aiheesta on paljon kumuloituvaa dokumentaatiota, jonka pohjalta kyseisen politiikan olemassaolon ovat todenneet lukuisat YK:n järjestöt, ihmisoikeusjärjestöt (mm. Amnesty, HRW ja israelilainen B'Tselem), kansainvälisen lain asiantuntijat, tutkijat ja valtiolliset toimijat (ml. Nelson Mandela, joka koki omakohtaisesti Etelä-Afrikan apartheid-järjestelmän). Kuten edellisessä tekstissämme (Joronen & Tarvainen 2024) totesimme, tällainen politiikan ja uskonnon rinnastaminen peilaa paradoksaalisesti antisemitistiselle ajattelulle ominaista tapaa vetää yhtäläisyysmerkit juutalaisuuden ja Israelin valtion toimien välille. Meistä tällainen puhe vesittää niin asianmukaista akateemista keskustelua kuin antisemitismi-käsitteen analyttistä kykyä tarttua vihapuheeseen. Aikana, jolloin todellinen antisemitistinen vihapuhe ja väkivalta ovat taas nousussa – islamofobian ohella – tämänkaltainen toiminta on huolestuttavaa ja vaarallista.

Swanströmin vastineen tapaa sekoittaa toisiinsa juutalainen kulttuuri(historia) ja modernin poliittisen liikkeen nationalismista ammentava käsitys kansasta ei siis voida pitää viattomana. Sinänsä nationalistiselle ajattelulle on tyypillistä rakentaa menneisyydestä sen olemassaoloa silloittava metakertomus, jossa kansan henki vapautuu vasta modernissa kansallisvaltiossa. Tällainen ajattelu ei kuitenkaan nouse kulttuurihistoriasta. Pikemminkin se käyttää ja rakentaa tätä historiaa tiettyjen poliittisten päämäärien ajamiseksi. Näin on myös vastineessa, jossa kirjoitetaan ikään kuin juutalaiset olisivat kollektiivina haaveilleet modernista kansallisvaltiosta yli kahden tuhannen vuoden ajan. Toimme jo aiemmin esiin (Joronen & Tarvainen 2024), miten tällainen luenta kaventaa sisäisen moniäänisyyden palvelemaan kapeita poliittisia päämääriä. Moderni sionistinen liike nimenomaan käytti aiempien kerrostumien ajatuksia, muun muassa kaipuusta, joka territorion asuttamiseen liittyvän nationalistisen kansa-käsityksen sijaan kietoutui vahvasti diaspora-ajatukseen (ks. Abu El-Haj 2010; Dubow 2021; Pieterberg 2008; Raz-Krakotski 2013).

Hyvän esimerkin tällaisesta välineellistävistä, poliittiset jännitteet sivuuttavasta luennasta tarjoaa myös vastineessa mainittu juutalaisten muuttoliike Palestiinaan 1800-luvun lopulla. Ensinnäkin, kuten Yair Wallach, Israel-tutkimuksen yksi arvostetuimpia ääniä kirjoittaa Osmaani-ajan Jerusalemiä käsittelevässä kirjassaan, 1800-luvun lopun ”Jerusalemien juutalaiset yhteisöt olivat välinpitämättömiä, elleivät vihamielisiä sionismia kohtaan” (Wallach 2020: 17). Ottomaani-ajan Jerusalemin juutalaisten maalaaminen nationalistiksi murskaa historiallisten identiteettien monimuotoisuuden. Se sivuuttaa tosiasian, ettei kaupungin ”arabin” ja ”juutalaisen” hahmoa ollut tuolloin vielä heitetty yksioikoisen antagonistiseen, etnonationalistis-kolonialistiseen draamaan. Tämä tapahtui toden teolla vasta brittimandaatin myötä. Näin meille osoitettu vastine voi sivuuttaa myös sen seikan, että osa näistä sionismia edeltäneistä Jerusalemiin muuttaneista juutalaisista yhteisöistä (esim. Edah haChareidis; ’Congregation of God-Fearers’) ei ole edelleenkään hyväksynyt Israelin valtion olemassaoloa. Nämä yhteisöt omaavat valtiosta erilliset instituutiot, kieltäytyvät asepalveluksessa ja vastustavat maiden varastamista palestiinalaisilta juutalaisen uskon nimissä, ja siksi myös kohtaavat Israelin valtiokoneiston toimesta edelleen jatkuvaa väkivaltaa, kuritomenpiteitä ja nöyryyttämistä (mm. löyhkäviedellä kastelua) (ks. Joronen & Ghantous 2024).

Vastineen maalailemaa ”pitkän historian” luentaa voidaanakin pitää asuttajakolonialistista herruuden historiaa palvelevana propagandana. Se palvelee yhtä tarkoitusta ja rakentaa yhtä suurta kertomusta, ilman ymmärrystä historian poliittisesta jännitteisyydestä tai tavoista, joilla historiaa rakennetaan nykyisyydessä vallitsevien ideologioiden oikeuttamiseksi.

Ihmettelimme myös vastineessa ilmentyvää, toistuvaa tarvetta alleviivata asuttajakolonialistisen keskustelun oletettua ”marxilaista” luonnetta, huolimatta siitä, että tarjosimme runsaslukuisesti lähteitä, joissa tällainen tulkinta osoitetaan kapeaksi, väkinäiseksi ja puutteelliseksi. Osalla kirjallisuudesta on varmasti marxilainen pohjavire – myös marxilaiseen tutkimustraditioon kiinnittyvillä tutkijoilla on oikeus kirjoittaa kolonialismista Palestiinassa – isolla osalla ei. Kokonaisen asuttajakolonialistisen tutkimuskentän palauttaminen marxilaiseksi sen sijaan ei ole argumentaatiota, vaan kömpelö leimaamisyritys. Marxilaisia tutkijoita tuskin haittaa, että heitä kutsutaan marxilaisiksi. Sen sijaan marxilaisuuden liittäminen kaiken asuttajakolonialistisen kirjallisuuden kehikoksi, meidän tutkimuksemme mukaan lukien, sekä Israelin asuttajakolonialismin toteennäyttämisen ehdoksi vaikuttaa kepeältä yritykseltä käyttää nasevaa punaleimasinta. Tapa varmasti puhuttelee joitakin ihmisiä, mutta tutkimukseen perehtyneille se kertoo lähinnä argumentaation heikkoudesta sekä varsin karikatyyrisestä käsityksestä koskien marxilaisia lähestymistapoja ja niiden sisällä käytävää moninaista keskustelua. Jo lyhyt perehtyminen tekstimme lähdeviitteisiin tai allekirjoittaneiden omiin julkaisuihin olisi voinut valottaa, millaisista ajattelutraditioista käsin asuttajakolonialismista kirjoitamme. Omat lähtökohtamme ovat, kaikessa moninaisuudessaan ja kirjoittajien erilaisista kiinnostuksen kohteista huolimatta, kutakuinkin päinvastaisia vastineen herruuden narratiiveja legitimoiville muotoiluille, jotka näyttävät tarvitsevan retoriseksi vastinparikseen juurikin marxilaisen luennan karikatyyrin. Meille tällainen osoittelu näyttäytyy yrityksenä palauttaa tekstimme lähtökohtiin, joita kirjoittaja itse paheksuu.

Valitettavasti emme voi näistä ja edellisessä tekstissä mainitsemistamme syistä johtuen pitää meille osoitettua vastinetta vakavasti otettavana avauksena tieteelliseen keskusteluun. Näyttää entistä vahvemmin siltä, että Swanströmin kirjoituksissa hakemalla haetaan konservatiivisille kulttuurisodille tyypillistä asetelmaa, jossa voidaan totuuden jälkeiselle ajalle ominaisesti rinnastaa monitieteinen tutkimuskenttä ideologian kuorruttamiseksi rakennettuihin ja valtiopropagandaa uusintaviin herruuden narratiiveihin. Tällöin ideologiaa kirkastava mytologia rinnastetaan laaja-alaiseen kriittiseen tutkimukseen tavalla, jossa argumentin virkaa ajavat kevyesti tehdyt antisemitismisytykset, valtiopropaganda ja terrorismileimat. Argumentaatiotavalle tyypillistä on hämmentäminen: pyrkimys horjuttaa tutkitun tiedon kumuloitumista ja tutkimuksessa yleisesti hyväksyttäviä seikkoja ilman uskottavaa vastaargumentaatiota. Olkoonkin, että kumuloituminen ei ole lineaarinen prosessi, joka yksiselitteisesti seuraisi valistuksen edistysuskoisia toiveita. Sellaisena rinnastus asettuu myös osaksi pidempiaikaista yritystä demonisoida Palestiina-tutkimus (Pappe ym. 2024).

Retorisen auktoriteettipuheen ja latautuneiden leimasinten lisäksi saamme vastineessa todistaa verbaaliakrobatiaa, jossa loikataan tuhdisti lähteistetystä, akateemiseen tutkimukseen pohjautuvasta kirjoituksestamme väitteeseen tekstimme ”aktivistisesta” luonteesta. Epäilemme vahvasti, että maailmalla kasvava huoli Gazan totaalaisesta tuhosta olisi ainoastaan marxilaisesti motivoitunutta aktivismia: huhtikuussa tehdyn kyselyn mukaan enemmistö (60 %) suomalaisista ei hyväksynyt Israelin toimia Gazassa (marxilaisuudella tuskin on näin kovaa kannatusta; ks. Yle 2024). Pidämme samalla ongelmallisena tapaa, jolla aktivismia käytetään tutkimuksen diskreditoimiseen. On aivan eri asia tehdä poliittiseen ohjelmaan perustuvaa tutkimusta kuin tutkimukseen perustuvaa politiikkaa. Tutkijalla on eettinen vastuu toimia tuottamansa tiedon levittämiseksi siihen yhteiskuntaan, ja poliittiseen todellisuuteen, josta se tietonsa ammentaa. Tämä vastuu korostuu etenkin silloin, kun tutkimus koskettaa julkisuudessa tärkeiksi nousseita kysymyksiä ja elämää suojelevan politiikan tavoitteita. On myös hyvä muistaa, että tutkimusaihe, joka on jo osa julkista keskustelua, lähtökohtaisesti asettaa akateemisen tutkimuksen osaksi ”poliittista”.

Tässä tehtävässä ei meille kuitenkaan ole kyse poliittisen ohjelman tai ideologisen valtiopropagandan pukemisesta tutkimukseksi, vieläpä tavalla, jossa ajattelu kyllä kantaa huolta pronssikauden kuningaskunnista mutta hiljenee mitä brutaaleimman dehumanisaation ja käynnissä olevan gazalaisten joukkotuhoamisen ja tarkoituksenmukaisen näännyttämisen edessä. Meidän alkuperäisessä vastineessamme ja tutkimuksen yhteiskunnallisessa roolissa kyse on elämän puolustamisesta, kriittisestä ajattelusta, ja myös yliopistojemme allekirjoittamien arvojen puolustamisesta. Tutkimusperustainen politiikka on eettisesti tavoiteltavaa, huolen kantamista asioista. Tätä kutsutaan myös yliopiston kolmanneksi tehtäväksi. Nyt saamassamme vastineessa liikutaan retorisen voimailun, tieteen ja akateemisen ajattelun kaventamisen, sekä vaihtoehtoisten totuuksien esittämisen tasolla tavalla, jonka myötä voimme ainoastaan kiittää Kosmopolista mahdollisuudesta käsitellä tärkeää kysymystä Palestiinan kolonisaatiosta suomeksi ja suomalaisen politiikan tutkimuksen kentällä. Vakavasti asiaan suhtautuvia lukijoita kehotamme tutustumaan vaikkapa edellisen tekstimme tutkimuslähteisiin (Joronen & Tarvainen 2024).

Lähteet

- Abu El-Haj, Nadia (2010): "Racial palestinianization and the Janus-faced nature of the Israeli state". *Patterns of Prejudice*, 44(1), 27–41.
- Agha, Zena, James Esson, Mark Griffiths & Mikko Joronen (2024): "Gaza: A decolonial geography". *Transactions of the Institute of British Geographers*, 1–13. DOI: 10.1111/tran.12675.
- Dubow, Jessica (2021): *In exile: Geography, philosophy and Judaic thought*. Lontoo: Bloomsbury Academic.
- Joronen, Mikko (2010): *The age of planetary space. On Heidegger, being, and metaphysics of globalization*. *Annales Universitatis Turkuensis* 257. Turku: Turun yliopisto.
- Joronen, Mikko (2012): "Heidegger on the history of machination: Oblivion of being as degradation of wonder". *Critical Horizons*, 13(3), 351–376.
- Joronen, Mikko & Wassin Ghantous (2024): "Weathering violence: Atmospheric materialities and olfactory durations of 'skunk water' in Palestine". *Environment and Planning E: Nature and Space*. DOI: 10.1177/25148486241226923.
- Joronen, Mikko & Mark Griffiths (2022): "Ungovernability and ungovernable life in Palestine". *Political Geography*, 98, 102734.
- Joronen, Mikko, Tiina Järvi & Antti Tarvainen (2024): "Median vastuusta Gazan sodan aikaan: Helsingin Sanomissa julkaistu essee uusintaa Israelin valtion propagandaa". *Lähi-itä Nyt*, 25.3.2024. <https://lahi-itanyt.fi/nyt/median-vastuusta-gazan-sodan-aikaan/>, 30.5.2024.
- Joronen, Mikko & Antti Tarvainen (2024): "Kolonialismin hauntologiasta Palestiinassa". *Kosmopolis*, 54(1–2), 59–74.
- Kaakkuri-Knuuttila, Marja-Liisa (2013): *Argumentti ja kritiikki – Lukemisen, keskustelun ja vakuuttamisen taidot*. Helsinki: Gaudeamus.
- Khalidi, Walid (1992): *All that remains: The Palestinian villages occupied and depopulated by Israel in 1948*. Ramallah: Institute for Palestine Studies.
- Masalha, Nur (2018): *Palestine: A four thousand year history*. Lontoo: Zed Books.
- Pappé, Ilan, Tariq Dana & Nadia Naser-Najjab (2024): "Palestine studies, knowledge production, and the struggle for decolonisation". *Middle East Critique*. DOI:10.1080/19436149.2024.2342189.
- Piterberg, Gabriel (2008): *The returns of zionism. Myths, politics and scholarship in Israel*. Lontoo: Verso.
- Puar, Jaspir K. (2007): *Terrorist assemblages: Homonationalism in queer times*. Durham: Duke University Press.
- Raz-Krakotzkin, Amnon (2013): "Exile, history, and the nationalization of Jewish memory: Some reflections on the Zionist notion of history and return". *Journal of Levantine Studies*, 3(2), 37–70.
- Sa'di, Ahmad H. & Lila Abu-Lughod (2007): *Nakba Palestine, 1948, and the claims of memory*. New York: Columbia University Press.
- Swanström, André (2023): "Israel ja sionismi. Tulkintaoikeus, kolonialismi ja kriittinen keskustelu". *Vartija-lehti*, 1/2023. <https://www.vartija-lehti.fi/israel-ja-sionismi-tulkintaoikeus-kolonialismi-ja-kriittinen-keskustelu/>, 30.5.2024.
- Swanström, André (2024): "Aktivismia vai akateemista tutkimusta?". *Kosmopolis*, 54(1–2), 75–84.
- Wallach, Yair (2020): *A city in fragments: Urban text in modern Jerusalem*. Stanford: Stanford University Press.
- Yle (2024): "Hyväksyvätkö suomalaiset Israelin sotatoimet Gazassa? Vastaus yllätti mediatutkijan". *Yle Uutiset*, 29.4.2024. <https://yle.fi/a/74-20085632>, 30.5.2024.